

2. søndag efter påske

Salmevalg

408: Nu ringer alle klokker mod sky

664: Frelseren er mig en hyrde god

217: Min Jesus, lad mit hjerte få

227: Som den gyldne sol frembryder

42: I underværkers land jeg bor

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus sagde: ”Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene. Den, der er daglejer og ikke er hyrde og ikke selv ejer fårene, ser ulven komme og lader fårene i stikken og flygter, og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hinanden; for han er daglejer og er ligeglad med fårene.

Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom Faderen kender mig og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene. Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg

lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde.”

Prædiken

Langfredag læste vi fra Esajas' bog: Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej. Anden påskedag flakkede to disciple om på vejene udenfor Jerusalem, fortvivlede og ude af stand til at høre Guds stemme. Første søndag efter påske sad disciplene samlet; bag låste døre, og med splittede sind. De første fortællinger efter påsken er så fulde af stærke følelser: Fortvivlelse, angst, fortabthed, anger, tvivl, håb, kærlighed og glæde. Og endelig, da disciplene til sidst virkelig kan tro på, at det er Jesus af Nazareth, den korsfæstede, der er opstået fra de døde; så skal de, efter at glæden har lagt sig, til at finde ud af, hvad opstandelsen så betyder.

Jeg synes, den tid er så spændende at beskæftige sig med. For hvad sker der blandt disciplene i tiden efter Jesu død og opstandelse, og hvordan kan det være, at lige netop den tid har fået så stor en betydning for os? Og når jeg

mener, at den tid har fået så stor en betydning for os, hvad er det så for en betydning?

Set i lyset af dagens evangelietekst om den gode hyrde, så viser Jesus netop *her* sit værd som den gode hyrde på en helt unik og overraskende måde: Han bringer fårene, de fortvivlede og fortabte disciple, sammen igen; han viser og fortæller dem, at Guds vilje er *fællesskab* med hver eneste synder, hvert eneste menneske; han samler dem om den sandhed, han allerede forkyndte i løbet af sit liv; den sandhed, de havde tiltro til, men som for en kort stund mistede sin kraft, da Jesus døde; han viser disciplene, at den sandhed er den almægtige Guds vilje – ikke blot en simpel håndværkers lomme filosofi; han bringer fårene tilbage til folden, disciplene ind i det fællesskab, som er forudsætningen for deres liv; alt det formår Jesus at gøre, som den gode hyrde, som den forstandige hyrde, som den hyrde, der altid vil drage omsorg for sine får.

Og hvad sker der så:

Så forsvinder han!!! Lige så pludseligt, som han var dukket op.

Netop som han er stået frem for disciplene, og har samlet dem igen; så efterlader han dem til deres fællesskab. Hvorfor?

Fordi Jesu vilje nu er disciplenes virkelighed. Det betyder med andre ord, at fårene nu er blevet hinandens hyrder. Ikke sådan forstået, at Jesus helt forlader disciplene, for han lover dem til sidst i Matthæus evangeliet altid at være iblandt dem, da han siger ordene: ”Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.” Derimod kalder Kristus disciplene til efterfølgelse af ham. Han kalder disciplene til at være hans fællesskab. Kristus kalder disciplene til at forkynde Guds vilje og leve efter Kristi lov. Den lov, der siger: ”bær hinandens byrder.”

Men som den gode hyrde Jesus er, klæder Jesus disciplene på til at være hyrder. Han udstyrer disciplene med værktøj og ruster dem på den måde til deres kommende opgave. Det værktøj er: Ordet, fællesskabet og omsorgen. De tre

ord er i kirkens terminologi blevet til prædikenen, menigheden og diakonien. Hvis én af de tre ting mangler, er kirken en tom skal. Hvis én af de tre ting manglede efter Jesu Kristi opstandelse, var der ingen disciple tilbage.

Det første værktøj, jeg nævnte, er Ordet. Ordet er i sig selv et vanskeligt begreb at forstå i kristendommen. Men en af de vigtigste egenskaber, vi tillægger Ordet, er, at det er *levende*. Ordet er levende, fordi fortællingen om Jesus Kristus er en uafsluttet fortælling. Det er stadig vores fortælling, som kun giver mening, fordi vi bliver ved med at høre den og forstå den, lige her hvor vi er. Bibelen er ikke i sig selv Guds Ord, bibelen bliver først Guds Ord i det øjeblik, vi hører Ordet og forstår Ordet *fra det sted*, hvor vi står. Ordet går så at sige i ring, fordi når det har været jul, påske og pinse, og vi har været igennem den lange Trinitatis-tid, så bliver det igen jul; så begynder fortællingen forfra, og så hører vi de samme ord, men vi står et andet sted, og vores forståelse af fortællingen byder måske på nye perspektiver. Det er det levende Ord; det at fortællingen aldrig er afsluttet, at den altid følger

med os ind i en ny tid, og at fortællingen altid åbenbarer Jesu Kristi ord og gerning som Guds sande vilje, og som en levende virkelighed blandt disciplene; hos dem, hvor det hele begyndte; og hos os, her i dag, hvor det hele endnu ikke slutter, men stadig er lige så betydningsfuldt, som det var for disciplene.

En videre betydning af Ordet er, at Ordet er synligt. Det synlige Ord er dåben og nadveren; fordi i dåben og nadveren bliver Guds vilje til kød og blod. Dåben viser os Guds kærlighed, og nadveren viser vores kroppe, at Guds vilje er, at vi tager os af vores nabo.

Det andet værktøj, jeg nævnte, var fællesskabet. I beretningen om den gode hyrde, samler hyrden sine får, ligesom Jesus samlede disciplene efter sin død og opstandelse. Derfor bliver vi, her i dag, også opfordret til at være i fællesskabet. Og det er ikke et hvilket som helst fællesskab. Det er et fællesskab af alle mennesker, der er elsket af Gud. Det er ikke et interessefællesskab, eller et (Europæisk) fællesskab af ligesindede; det er derimod et

fællesskab af en sammenblanding af alle slags mennesker; et fællesskab af ulige, men dog ligeværdige, mennesker. Det er et fællesskab i forskellighed og mangfoldighed. ”Retten til at være anderledes” er en integreret del af det fællesskab. Det er et fællesskab, der på én gang både er lokalt og universelt; lokalt, fordi fællesskabet er lige her, med de mennesker, vi lever sammen med til daglig; og det er universelt, fordi det fællesskab, vi oplever lige her, det oplever mennesker overalt på jorden, og fordi fællesskabet søger freden og enheden – ikke ensheden, men *enheden*. Det vil sige det at samles om Guds vilje.

Det tredje værktøj, jeg nævnte, var omsorgen. Frans af Assisi skal blandt andet have sagt: Forkynd evangeliet, brug ord om nødvendigt. At forkynde evangeliet er at drage omsorg for andre mennesker. Også her gælder ”Kristi efterfølgelse”. Jesus selv har været et lysende eksempel for os. Jesus er ikke et eksempel, som vi kan leve op til, men Jesus har vist os en vej og en mulighed for at forkynde Guds kærlighed til alle mennesker, også de mennesker, ingen vil kendes ved. Uden det engagement

blandt udsatte mennesker, er der ikke noget evangelium. Uden omsorgen for de sørgende, de syge, de hjemløse, de ensomme og de udstødte, findes Guds vilje ikke. For det er Guds vilje.

Dagens evangelietekst giver disciplene, og derfor også os, de tre værktøjer til at gøre Guds vilje på jorden. Men vi er ikke efterladt til os selv. Hvad teksten også forkynder for os, er at forudsætningen for vores opgave er Guds Ord, Guds fællesskab og Guds omsorg for os. Som Jesus viste disciplene på jorden, og som Jesus samler disciplene efter påske og giver dem en ny mening med tilværelsen, sådan kan vi, her i dag, også trygt stole på, at Gud er til stede iblandt os – i medgang og i modgang.